

der sker i den offentlige sektor. Det er frihed under ansvar, sådan som den konservative ordfører også var inde på det. Forudsætningen for at slippe metodefriheden løs er også, at vi skaber gennemsigtighed, så vi kan se, hvad det er for nogle metoder, der virker.

Kl. 14.40

Derfor må jeg sige, at det er et helt galt spor, man går udad, når man i diskussionen om minimumkvalitetskrav i virkeligheden diskuterer processer og normeringer, altså forestiller sig, at Folketinget skal sidde og kloge sig på, hvor mange børn der går pr. pædagog, eller hvor mange pædagoger der går pr. barn, uden i øvrigt at have noget indblik i, hvordan børnepasningen lokalt konkret er organiseret, hvad det er for nogle børnegrupper, man skal lave tilbud til, hvad forældresammensætningen er, hvad kulturen er det pågældende sted. Det er at gå galt i byen, og den form for indskrænkning af det kommunale selvstyre medvirker regeringen ikke til.

Men en begavet form for mål- og rammestyning, hvor vi sætter mål op, som er klare og veldefinerede, og som efterlader kommunerne med handlefrihed til at nå dem på forskellig vis, vil vi meget gerne være med til at diskutere. Vi har jo sådan set allerede taget det første skridt med den seneste økonomiaftale med kommunerne, hvor vi nu erstatter hele den her tradition, vi har fået opbygget, om at lave udbudspolitik m.v. i den enkelte kommune, med en fælles forpligtende målsætning om, at andelen af konkurrenceudsatte opgaver skal øges fra 20 pct. til 25 pct. i 2010, men altså på en måde, som efterlader den enkelte kommune med frihed til sig selv at angribe opgaven, sådan som man nu synes det falder bedst i den enkelte kommune.

Det er sådan set vejen frem at lave mere mål- og rammestyning frem for detailstyring, at lade det gå hånd i hånd med dokumentation for, at kommunerne opfylder de fastlagte mål, og at understrege metodefriheden.

Det er, som jeg har sagt, selvfølgelig ting, der skal afvejes over for hinanden. Det er et dilemma. Kommunernes handlefrihed, som vi ønsker at værne om, forudsætter naturligvis også, at man bruger denne handlefrihed under ansvar. Hvis man skal sætte det lidt på spidsen, kan man sige, at det selvsagt ikke er holdbart med en situation, hvor lokalpolitikkerne gladelig stiller op, når der skal klippes snore over, men bliver helt usynlige og forsvinder, hvis der opstår problemer på et område, sådan som vi f.eks. så

det for nylig med den socialdemokratiske regionsrådsformand i Københavnsområdet, da det kom frem, at Herlev Sygehus ingenlunde var i stand til at opfylde de frister, som har været gældende i en årrække.

Det er klart, at hvis vi skal finde en bedre balance, og det vil regeringen gerne, mellem, hvad der sker lokalt, og med hvilken grad af detaljerigdom man blander sig her, så stiller det skærpede krav til det lokalforankrede politiske ansvar. Det stiller i øvrigt også krav til at få hævet, kan man sige, sagligheden i den nationale politiske debat.

Også her i dag måtte vi jo endnu en gang lægge ører til, at regeringen snyder på vægtskålen, når vi lovgivningsmæssigt sætter regler om en faldende forældrebetaling igennem, selv om udsagnet kommer direkte imod bedre vidende. Alle oplyste mennesker ved jo godt, at når vi har besluttet, at forældrebetalingen skal nedsættes fra 33 pct. til 25 pct., så følger ressourcerne også med, sådan som det er blevet bekræftet af Kommunernes Landsforening. At der så er kommuner, der af andre grunde prioriterer på skolefritidsområdet, som de har gjort, er jo sådan set deres sag.

Så er vi vel i virkeligheden derhenne, hvor vi skal gribe lidt i egen barm, for hvis alle disse flotte ord, som alle ordførerne har udtrykt her i debatten i dag, om vigtigheden af det kommunale selvstyre skal blive til andet og mere end flotte ord, så kræver det altså også, at vi fejler for egen dør og ikke skyder hinanden falske motiver i skoene.

Min konklusion på den første måned, der nu er gået med det nye kommunale Danmark, og i øvrigt også på debatten her i dag, er, at vi er meget, meget godt på vej, at det faktisk helt forbilligt flot er lykkedes at få en ny struktur på plads, der indebærer, at 455.000 mennesker med et fingerknips har skiftet arbejdsgiver uden synderlige skavanker i driften.

Kl. 14.45

Men vi er ikke i mål endnu. Det kræver målrettet arbejde først og fremmest ude omkring lokalt, men jo altså også nationalt, hvor jeg først og fremmest kan få øje på hele arbejdsindsatsen vedrørende kvalitetsreformen, som jo meget gerne skulle føre frem til et begavet sæt værktøj, som kan tages i brug både decentralt og centralt, og som sammen med selve reformen kan fremtidssikre det stærke danske decentralt forankrede kommunestyre.